

Immánuel! Velünk az Isten!

Milyen jó ez az üzenet! Talán még túl jó is, mert zavarba jövünk, ha tovább gondoljuk: „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” Róm 8,31. Nem túlzás ez? Ha belegondolunk, hogy mit is jelent ez a teljes mondat ránk nézve – komoly: nem lehet hit nélkül, bizalom nélkül magunkénak vallani. Ez nem egy motivációs idézet. És nem is az a kérdés, hogy Isten komolyan gondolja-e, hanem a mi hitünk/hitetlenségünk a kérdés. Például egy világjárvány idején... De sosem volt ez másként.

Amikor először hangzik el a reménység szava: Immánuel, kétségbeejtő a politikai helyzet. Áház, Júda királya ellen összefog az északi országrész, Izrael, és a szomszédos Arám királya, hogy megdöntsék trónját. Áháznak nincs esélye ekkora túlerővel szemben. Csak Istennel: „De ha nem hisztek, nem maradtok meg!” Ézs 7,9. Isten maga bátorítja népét a próféta által: Kérj jelet, hogy hinni, bízni, reménykedni tudj! De Áház nem kér. Talán azért, mert szégyelli elismerni hitetlenségét, és inkább kompenzálja azt, demonstrálva bizalmát. Talán már annyira összezavarodott félelmében, hogy abban sem tud bízni, ha a maga szabta feltételek beteljesülnek. De Isten tisztán látja Áházat is, és a helyzetet is, amiben van. Ő tudja, hogy szüksége van népének bátorításra, hogy

föl ne adja, el ne meneküljön, össze ne omoljon. „Íme, egy fiatal nő, aki most várandós, fiút fog szülni, és Immánuélnak nevezi majd el.” Ézs 7,14. Isten az élet jelével bátorítja azt, aki már mindent temet. A születés, az időzítés, a gyermek neve és neve – mind annak bizonyossága, hogy Isten kézben tartja a világot, a királyt is, a népet is, de még az ellenségeit is. Így, a körülmények által válik érthetővé és hihetővé a név: Immánuel, azaz velünk az Isten!

Amikor másodszor hangzik el ez a név, immár Jézus születésével kapcsolatban, minden felkavarodik: a régi emlékek a kétségbeejtő helyzetről, az ember kétségbeesése és vergődése hit és hitetlenség között, Isten közbelépése, a reményteli várakozás és a hihetetlen szabadítás valósága, öröme. De az evangéliumi idézet (Mt 1,23) nem pusztán ismétlés. Isten mellénk állásában a hihetlennél is hihetlenebbet tesz! Nemcsak a bátorító jelekben, nemcsak a körülmények alakulásában, nemcsak a szabadítás tényében lép mellénk, hanem személyében is. Isten emberré lesz! Ezzel minden megfordul, megváltozik. A bizalom nagy történelmi leckéje egyszeriben csak előkészületté válik. Az esélytelen nép csodálatos megmenekülésének történetéről kiderül, hogy az csak az előszó. A szabadítás történelmi léptéke

pedig szinte észrevehetetlenné zsugorodik a szabadítás kozmikus méreteihez képest. Isten emberré lesz – Immánuel! Nem a szabadítás a csoda, nem a reménytelen remények beteljesülése, nem a körülmények alakulása, nem az ellenségek elveszettsége – hanem Isten jelenvalósága, cselekvése, Ő maga.

Karácsony minimum meghökkentő ünnep, de leginkább megrendítő. Mennyire felszínes a legértékesebb hagyományunk, népszokásunk, ünneplésünk is – a kötelező és önmagáért való ajándékozásról pedig egyszerűen szólni sem érdemes! Ha nem silányítjuk mottóvá a nevet: Immánuel, ha nem csinálunk gicscset a betlehemi istálló jelenetből, ha egy icipicit is felfogunk valamit abból, hogy Isten emberré lett, és közöttünk-velünk élt, akkor egyszeriben mindent más távlatból látunk. Mik a járványügyi szabályok a világ teremtőjének parancsolataihoz képest? Mi az egészségünkért, egymásért való felelősségünk alkotónk előtti felelősségünkhöz képest? Mi a világ-gazdaságért, megélhetésünkért való aggodásunk a végítélettől való félelemhez képest? Mi Jézus szüle-

tésére való rácsodálkozásunk ahhoz a csodálathoz képest, amire nagypéntek és húsvét indít minket, vagyis Isten Fiának halála és az Emberfiának feltámadása?

De mert Isten komolyan gondolja, hogy velünk van, miatta, és csak Őmiatta, kis életünk minden apró és hatalmas dolga is jelentőséggel telik meg. Kegyelemből, irgalomból. Ahogy egy asszony, Mária, testében hordozhatta Isten személyét, úgy hordozhatja a mi életünk is az Ő életét. Félelmeinkben, gyászunkban és örömünkben, veszteségeinkben és nyereségeinkben – mindenben vele lehetünk. Semmi sem túl kicsi, és semmi sem túl nagy ahhoz, hogy ne Jézussal éljük meg. Tőle semmi el nem választhat, hiszen a mi oldalunkra állt! Engedjük hát, hogy Szentlelke kézbe vegye életünket, hogy formálja bennünk az Ő életét, hogy mi igazodjunk az Ő terveihez, és ne azt jelentse a hit számunkra, hogy elhisszük, hogy rá tudjuk venni Istent a mi terveinkre! Mert ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?

Harmathy András

Üdvözöld Istent!

Grüss Gott! Ez az üdvözlési mód, hála Istennek, még mindig hallható Bajorországban. Ez ott megszokott, amitől mindig felderült a lelkem, mint mikor gyermekként a földeken végzett munka folyamán a határban megpillantottam a templomtornyot.

Hatvan évesen, most a koronavírus-járvány idején kerültem ki Németországba, jobb híján egy komoly fizikai megterhelést igénylő vendéglátóipari munkára, reggeliztető munkatársnak. Ezidáig a turizmusból éltem festőművészként, így a hosszú várakozás, tanácsstalanság, csüggedés fázisai után kértem és kaptam útmutatást a Jóistentől. Huszonkét évig nem volt munkahelyem, kollégák nélkül, egyedül dolgoztam. Belecsöppentem egy nemzetközi közösségbe és imádkoztam, hogy elfogadjanak, segítsenek a betanulásban, hogy legyen erőm, és én is segíthessek nekik. Nyolcszáz szállóvendéget reggeliztettünk naponként tizen. Hajnalban négy órakor keltem, a munkába egy hosszú erdei ösvényen keresztül vezetett az út. A sötét, csillagos eget bámulva kértem nap mint nap a Szentlélek segítő erejét a helytálláshoz. Megkaptam! Visszatértem és örülök! Nem vagyok hős, mert akkor most nagyon sokan lennének. Tettem a dolgom a családomért, magamért, kenyeret kerestem.

Maréknyi hitembe kapaszkodva kaptam útmutatást újra! Igen, újra, mert már a gyülekezet tagjai a kiutazás előtt is jelentős mértékben segítettek. A kiutazás előtt számot vetettem azzal, hogy mihez értek, mit tudok, mennyi tartalék van még bennem. Volt A-terv, B-terv, C-terv, de a közös nevező a segítő Jóisten által nyújtott talapzat lett. Biztató szavak családomtól, barátoktól, a gyülekezet tagjaitól, igehirdetések, a Szentlélek, az angyalok útmutatása által elmondhatom, ha nehezen is, a harcomat megharcoltam. Büszke egyáltalán nem vagyok, de nagy örömet érzek, hogy felmáztam egy hegyre, és most élvezem az uzsonnaízét egy olyan különleges szendvicsnek, ahol Isten két tenyere között sok szeretet és támogatás volt a lelkem tápláléka.

Grüss Gott! Üdvözöld Istent, és üdvözöljük mindannyian együtt! Legyen ez az üdvözlés váratlan vagy tudatos, legyen örömteli, ahogyan az ember örül az egészséges kisbabának vagy a családjának, a meleg napsütésnek, a szeretet minden megnyilvánulásának. Üdvözöljük adventet, karácsonyt és egymást, üdvözöljük Istent!

Lukács Tibor, gyülekezeti tag

Lukács Tibor, Madonna

Konfirmáció - ami túl mutat önmagán

„Erős vár a mi Istenünk” - milyen régen énekeltük együtt..., pedig milyen sokat jelent együtt dicsérni az Urat! Most, hogy ki vagyunk erre éhezve, értjük meg igazán az ógyház szép szavát a hitvallásra: homológia, ami szó szerint azt jelenti „együtt mondani”, „ugyanazt mondani”. Mert fontos a személyes meggyőződés, de épp ilyen fontos a közös meggyőződés is, a közösség, aminek nemcsak története, hanem közös alapja is van. Mi történik, ha csak az egyik van meg? Ha csak bennem él a meggyőződés, de senki másban a környezetemben? És mi történik, ha körülöttem mindenkinek egyértelmű valami, csak nekem nem? Egymás ellen ható erők ezek. Nagy ajándék és nagy hála, ha mindazt, ami szívünk szerint való, mások szájából is halljuk, és ha együtt tudjuk mondani, énekelni, és nem csak egyszerre!

Fontossá lett a hitvallás ebben a furcsa évben. Nem kis részben azért, mert csak ez maradt, de azért is, mert ez megmaradt! Luther énekének záróversszakja különös aktualitást nyert idén:

*„Az Ige kőszálként megáll, Megszégyenül, ki bántja.
Velünk az Úr táborba száll, Szentlelkét ránk bocsátja.
Kincset, életet, Hitvest, gyermeket
Mind elvehetik, Mit ér ez önekik? Miénk a menny örökre!”*

Emberemlékezet óta nem voltak bezárva a templomok, nem volt betiltva az éneklés, az ölelés, az érintés. Meg sem gondoltuk egy évvel ezelőtt, hogy a következő karácsonyon úgy leszünk együtt, hogy az ajándékozás veszélyforrássá válik, mint minden érintés, találkozás. Sok minden elvétel, megváltozott - hogy annál fényesebben ragyogjon az, ami megmarad, ami megtart.

Az év történéseinek távlatban különösen fontossá lett a konfirmáció csendes alkalma. Nem voltunk sokan a templomban október 30-án, még a létszámstoppal együtt is voltak üres helyek. Nem közvetítettük ezt az alkalmat sem képben, sem hangban. Mindezek ellenére az évünk egyik legfontosabb eseménye volt ez. Miért? Mert azok, akik részesei

voltunk, megsejtettünk valamit abból, hogy milyen a „homológia”, amikor személyesen és közösen is együtt és egyet vallunk Jézus Krisztusról. Amikor a forma és a tartalom összhangban van egymással. Azon az estén nemigen koptattuk a templom padlóját - egy kicsit mind fölötte jártunk...

Mindez három évvel korábban kezdődött el, amikor a presbitérium úgy döntött, hogy a konfirmációra való felkészülés megkezdését a betöltött tizennegyedik életévhez köti. Volt ekörül értetlenség, lett belőle sértődés, még gyülekezetváltás is. Igen, ebben az életkorban már csak önszántukból tudják a fiatalok végigvinni a kétéves felkészülést - szülői nyomásra aligha. De a gyülekezet vezetése úgy döntött, hogy a formális megfelelésnél fontosabb az érettség, a statisztikai adathoz az elköteleződés, a tantételek felmondásánál a formálódó személyes hit. Aztán eltelt három év, közbejött egy karantén, és végül a Reformáció hetében kilenc fiatal és öt felnőtt állt ki az úrasztalához, hogy ki-ki elmondja saját megfogalmazásában „ugyanazt”, a választ arra a kérdésre, hogy „Kicsoda teneked Jézus Krisztus?”. Homológia. Kellott ehhez sok imádság, beszélgetés, készülés - nem könnyű saját utunkról, hitünkről nyilvánosan vallani sem fiatalon, sem felnőtten. De nem voltak egyedül. Mindegyikük mellett ott állt egy-egy presbiter, aki kapcsolódott a személyes vallomáshoz, válaszolt az elhangzottakra, megerősítve új egyháztagjainkat a hitben. Nem is lehet megmondani, ki konfirmált aznap este! Akik hitvallással készültek? Akik válaszként maguk is megvallották hitüket? Mindannyian. Az Úr erősített meg minket.

Amikor minden rend felborul, amikor minden kapcsolat előtt gátak tornyosulnak - azok, akik Jézus Krisztus nevében találkoznak, mégis megláthatják, hogy beérik munkájuk gyümölcse, hogy Tőle a nehézségek nem szakíthatnak el, hogy olyan egységre, közösségre találunk általa, ami mindannyiunkat meglep és megörvendeztet, ami kellékek és látványosság nélkül is ünneppé teszi a hétköznapot. Ezt éltük meg idén a konfirmációkor. De ez túlmutat önmagán: vigasztalás és bátorítás gyülekezetünk egészére, a hitben való megerősödésre és a hitből fakadó munkára, közösségre.

„Velünk az Úr táborba száll, Szentlelkét ránk bocsátja.”

Harmathy András

az 5. oldal folytatása

Konfirmáció és presbiteri bizonyágtétel – elhangzott idén október 30-án a teplomunkban

„De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: *Bízzatok, én vagyok, ne féljete! Péter ekkor így válaszolt neki: Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízre! Ő pedig így szólt: Jöjj! És Péter, kiszállva a hajóból, járni kezdett a vízre, és elindult Jézus felé.*” Mt 14,27-29

Amikor először hallottam Jézus vízre járásának történetét, nem fogtam fel, mit is jelent valójában. Talán csak felírtam Jézus szuperképességeinek hosszú listájára és – magamat ismerve – valószínűleg kicsit eljátszottam a gondolattal, hogy mennyivel jobb lenne a V8-ban a medence felszínén sétálgatni a hideg vízben úszás helyett.

Csak évekkel később értettem meg, hogy amikor Péter a hullámokra figyel Jézus helyett, és süllyedni kezd, az olyan, mintha a bűnei húznák le. Velünk is ez történik. Összezárulnak fejkünk felett a hullámok, és összeroskadunk vétkeink súlya alatt.

Amikor hetedikben meghallottam, hogy mi csak kilencedikben fogunk konfirmálni, kétségekkel fogadtam a hírt. Hetedikes fejjel az, hogy a barátaim közül sokan már konfirmáltak, de nekem még két évet felkészüléssel kell töltenem, kissé letörte a lelkesedésem. Természetes, hogy mindent a lehető legegyszerűbb módon, a legalacsonyabb energiaszinten akarunk megvalósítani. Minél hamarabb túl akarunk esni az energiaigényes feladatokon. Ma már viszont tudom, hogyha akkor egy-két hónap alatt betanulok néhány kátékérdést, és a sikeres vizsga másnapjára már egy szóra sem emlékszem, talán még most sem tudnám, milyen is az igaz hit útján járni.

Most már jobban értem, hogy Jézus felénk is kinyújtja a kezét, mint ahogy Péter felé is kinyújtotta. Ő a vízre jár, minden bűnünk felett, és minket is fel akar emelni.

Biztos vagyok benne, hogy 2, 5, 10 vagy 20 év múlva máshogy fogok Istenre nézni. Rengeteg dologgal fogok találkozni, amit most még nem érthetek meg teljesen, de egy dologra remélem mindig emlékezni fogok: Jézus akkor sem mond le rólam, ha hitetlenségem miatt a bűneim lehúznak. Ő odanyújtja a kezét, és csak rajtam múlik, hogy megragadom-e.

Kákai Ákos, 16 éves konfirmandus

Különleges lehetőség volt számomra, hogy egyik konfirmandusunkhoz kapcsolódva rátekinthettem saját hitbéli utamra és annak tanulságaira, ami a konfirmációs alkalmon az alábbi bizonyágtételre indított:

Áldottak az olyan nagymamák, akik a magvetést elvégzik. Az én életemben is volt egy ilyen nagymama, aki megtanított a Miatyánkra. Később sajnos halványodott Istenhez fűződő kapcsolatomban. Egyszer azonban megszólított egy barátnő, és beszélt a hitéről, aminek hatására az elvetett mag ismét életre kelt bennem. Azt gondolom, az nagyon fontos, hogy nyitottak legyünk az ilyen megszólításokra. A további években is ilyen megszólítások által tudott elmélyülni a hitem, megerősödni a bizonyosságom Isten kegyelmében.

Visszatekintve, azt gondolom, hogy a Jóisten sokkal többször szólított meg, mint ahányszor én nyitott voltam a hívásokra. És bár úgy érzem, az Úr áldása van az életemen és a családom életén, mégis azt gondolom, hogy sokkal több félelemmel és kevesebb békességgel teltek el az elmúlt évtizedek, mintha én ezekre a megszólításokra odafigyeltem volna. Ezért azt kívánom neked, hogy mindig légy nyitott a megszólításokra, Isten hívására, mert biztonságot és békességet nyersz Isten ölelésében.

Véber Zita, presbiter

Gyülekezeti életünk a koronavírus idején

Ez az év komoly kihívások és megoldandó problémák elé állította gyülekezeti életünket is. Visszatekintve, sőt már a viharok közepette is, napról napra megtapasztalhattuk Istenünk vezetését és gondoskodó szeretetét, mellyel átvezetett – és azóta is vezet – bennünket az elénk tornyosuló akadályokon és nehézségeken. Ebben a rövid írásban erről szeretnék beszámolni gyülekezeti közösségünknek.

Március közepén jött az első minket is érintő rendelkezés: száz főnél nagyobb létszámú beltéri rendezvények tiltása. Gyors döntéssel elhatároztuk, hogy 18 órai kezdéssel tartunk még egy istentiszteletet, és az ügyeletes presbiterekkel megszerveztük az érke-

ző testvérek számolását is. Összesen nem voltunk százan istentiszteleten azon a vasárnapon. Ezt követő héten kihirdették az országos veszélyhelyzetet, és templomunkat be kellett zárni, és át kellett térni az istentisztelet online közvetítésére. Bár nulla tapasztalattal rendelkezünk ezen a területen, sikerült következő vasárnap elindítanunk a youtube-os közvetítést, és a TV Szentendre is felvette és közvetített alkalmunkat.

Presbiter testvéreink nagy lelkesedéssel és elkötelezettséggel álltak bele gyülekezeti tagjaink hívogatásába, hogy elvigyék az akkor talán legfontosabb üzenetet: ha a járvány be is zárt bennünket otthonainkba, nem vagyunk egyedül, testvéreink számíthatnak gyülekezetünk közösségére. Fontos pénzügyi

jellegű döntéseket is hoztunk: gyülekezetünk tartalékai terhére elindítottuk ötmillió forintos kezdőtőkével Titusz-segélyalapunkat bajba jutott testvéreink megsegítésére, és a gyülekezetünk működésére elkülönített tartalékok mértékét kéthaviról hathavira emeltük.

Komoly kihívást jelentett hétközi alkalmaink át gondolása és online térbe terelése. Az alapvető kérdés az volt, hogy lehet-e őszinte, nyitott beszélgetést folytatni ilyen körülmények között? A felület nem ideális, de az elmúlt időszak megmutatta, hogy nagy ereje van annak, hogy a testvérek közötti kapcsolat nem szakad meg, és hétről hétre látjuk, halljuk egymást, tudunk egymásról. Imaköreink működése sem szakadt meg, telefon, szabadtéri találkozó, vagy online kapcsolat révén folytatódott, elindult a havi férfi imaóra is, és a beszámolóik szerint Isten áldása és sok esetben az imákra adott válasza jelezte: Isten számára nem akadály meghallani, amit mi az online térben mondunk.

Isten gondoskodó szeretete kísérte intézményeink életének átalakulását, az érettségi lebonyolítását és az óvodai építkezések elkezdését. Intézményeink vezetősége és munkatársai felelősen, a rájuk bízottak iránti hűséggel és szeretettel álltak bele az új feladatokba, amit gondolom, hogy az érintett gyülekezeti tagjaink is napról napra megtapasztalhatnak.

A tavaszvégi nyitás újabb kihívások elé állított bennünket: hogyan, milyen óvintézkedésekkel lehet újra lehetővé tenni a személyes találkozásokat? Isten kegyelmes volt hozzánk, mert a nyár folyamán enyhült a járvány terjedése, és sok személyes együttlétben lehetett részünk. Az ősz újra – lassan, de biztosan – az online térbe terelt bennünket. Tudom, hogy a személyes kapcsolatok mindannyiunk számára nagyon hiányoznak, de ebben a szomorúságban se felejtjük el: Jézus Krisztusban egyek vagyunk minden körülmények között.

Szalai Zsolt, gondnok

Karácsony jön – képeslap

JÖN, JÖN...

Jön, jön a drága szent karácsony,
Jön fehér, tiszta angyalszárnyon.

Jön, száll a hihetetlen ének:
Békesség a föld emberének!

S az ember áll és néz az Égre...
Tán könny is borul két szemére...

A szíve tépett, üres, kongó...
Átüt-e rajt' vaj' az angyalszó?

A lelke árva. Hite nincsen.
Ül a sok földi rabbilincsen.

Csak vágya van, égető vágya...
Érzi, hogy nehéz a rabsága...

S repülne, szállna, hinne... s mégse!
Nincs ereje! Csak néz az égre!

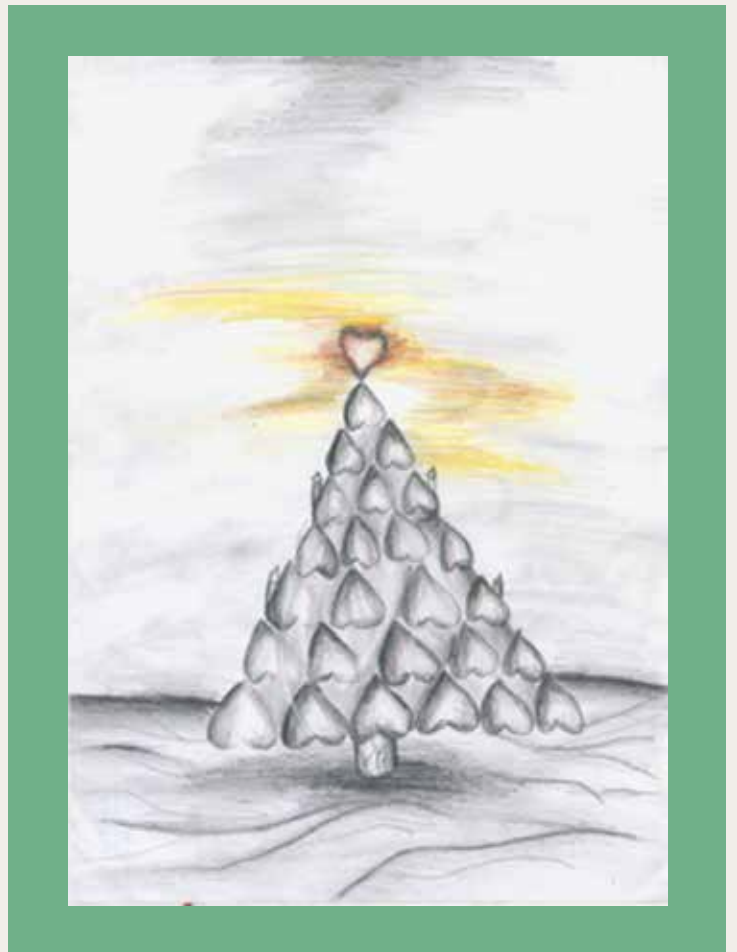
Minden megcsalta! Világ, élet.
...S nem tud már hinni Istenének!

...Óh szállj, szállj hihetetlen ének!
Hogy van megváltás, van szebb élet!

Van bocsánat, van béke, zengő,
Van Atyánk – mindent elfelejtő!

Van szeretet, mely megfog minket,
Mely elindítja lépteinket...

S van Hatalom – óh – hála, hála
Hogy mégis eljutunk Hozzája!

Vers: Kovácsné Huszár Jolán a "Beszélgetéseim" című, 1920-ban megjelent verseskötetéből

Rajz: Szabó Dorka 2013, az ükunoka

(közreadja Pap Klára, a költőnő unokája, a rajzot készítő ifjú hölgy nagymamája)

A Szentendrei Református Egyházközség ünnepi alkalmai:

december 21., hétfő	18 óra	Úrvacsorai előkészítő online
december 24., csütörtök	15 óra	Gyülekezeti gyertyagyújtás online
december 25., péntek	8 és 10 óra	Úrvacsorás istentisztelet személyesen, 10 órakor online is
december 26., szombat	8 és 10 óra	Úrvacsorás istentisztelet személyesen, 10 órakor online is
december 27., vasárnap	8 és 10 óra	Úrvacsorás istentisztelet személyesen, 10 órakor online is
december 31., csütörtök	18 óra	Óévi istentisztelet személyesen és online
január 1., péntek	10 óra	Újévi istentisztelet személyesen és online

Az úrvacsorás istentiszteleti alkalmainkra előzetes regisztrációval várjuk a Testvéreket, melyet december 21-től honlapunkon tudnak megtenni: www.szre.hu